

Тесента на чучулигата

Song of the Skylark by Erica James
Copyright © Erica James, 2016

Всички права запазени.

© Цветелина Тенекеджиева, превод, 2018 г.

© Матей Аркова, корица, 2018 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2018 г.

ISBN 978-954-398-575-3

*Тесента
на чукулгата*

Ерика Джеймс

Превод от английски
Цветелина Тенкеджиева

Книгоиздателска къща „ТРУД“
София, 2018

*На Едуард и Самюъл, Ребека и Али и на едно определено
малко момче с неотразим чар.*

*Бих искала да посветя книгата на Сюзън Ламб -
за неуторития ѝ издателски хъс.*

*„Мъртвите не са мъртви,
докато не ги забравим“*

Джордж Елиът

*„Някои от нас трябва да умрат, за да можем ние,
останалите, да живеем“*

Вирджиния Улф

Глава 1.

Радио „Сентръл“

До: Lizzie_@gmail.com

Отговор до: Tamsin_Hyde@RadioCentral.com

Тема: Позиция на асистент проучвания

Здравейте, Лизи Моран,

Много Ви благодаря за интереса към позицията на асистент проучвания в радио „Сентръл“. Затрупани сме с молби и за съжаление Вашата не беше одобрена.

Поздрави и късмет следващия път!

Тамсин Хайд

Лизи съзнаваше, че доста хора биха я обвинили за собствените ѝ злочестини. Но тя нямаше вина за тях. Ни най-малко. Не и този път. Този път я бяха взели за изкупителна жертва, и то несправедливо. Крайно несправедливо!

Още не можеше да повярва какво ѝ се случваше: в единия момент преливаше от буйно въодушевление, а в следващия най-безпричинно я уволниха от работата, която обичаше, разделяйки я с мъжа, когото също обичаше. И сякаш това не стигаше, остана без всякакви приходи, така че не можеше да плаща наем за апартамента си, а понеже нито един от „приятелите“ ѝ не се спусна да я кани временно в дома си, нямаше друг избор, освен да напусне Лондон и да се върне при родителите си в Съфолк, поне докато стъпеше на крака.

Естествено, не можеше да разкрие пред родителите си истинската причина да я уволнят от радио „Старлайт“. Дори сега изтръпваше, като си спомнеше ужасяващия момент, в който връзката ѝ с Кърт излезе на бял свят. За да спести на майка си и баща си унизителните подробности, ги беше излъгала, че собствениците на радиостанцията имали крайно драконовско отношение към романтичните връзки на работното място, а и понеже точно в този момент съкращавали наред, си намерили удобно оправдание да се отърват от нея. Единствената истина в разказа ѝ беше елементът за драконовското отношение.

А сега, вече на трийсет и две, стоеше в някогашната си спалня, обградена от купища натъпкани до пръсване кашони и боклукчийски чували, и се мъчеше да изстиска остатъка от паста за зъби към отвора на сплесканата тубичка. Колкото и да ѝ се искаше, просто нямаше достатъчно място в гардероба, скриниците и рафтовете в стаята ѝ, за да събере в тях всичките си притежания, натрупани през десетте години, откакто бе напуснала дома.

Напълно разбираемо, помещението почти по нищо не приличаше на спалнята от детството ѝ. Веднага щом майка ѝ бе сметнала, че е изминал порядъчен период от време, я беше преобразила в спретната стая за гости с пердета и чаршафи на цветя, стратегически разположени ароматни сапунчета и старателно сгънати кърпи, които никои член на семейството им нямаше право да използва.

Лизи живееше под родната стряха вече цяла седмица и отдавна трябваше да се е заела с купищата си багаж, но всъщност прекарваше дните си в маниакално самосъжаление и подаване на молби за работа – всичките до една посрещнати с отказ под формата на имейли с вбесяващо фамилиарни пожелания за повече късмет другия път. Късмет? Добре щеше да ѝ дойде!

Горките ѝ родители – едва ли им беше лесно да я приемат обратно под покрива си. За капак на всичко още далеч не проумяваха защо беше прекъснала четиригодишната си връзка със Саймън заради мъж, с когото дори не ги беше запознала – и

то женен. Все пак се държаха със Саймън като с неофициален зет и Лизи знаеше, че трудно щяха да свикнат да не го виждат до нея.

Приятелите и семействата им ги наричаха Следващата брачна двойка, Гълъбчетата, обречени да остарееят заедно, и Лизи и Саймън наистина изглеждаха родени един за друг. Но по една ирония на съдбата, докато всичките им приятели бързаха да минат под венчилото, те самите не предприемаха тази стъпка. Най-много се доближиха до нея, когато Саймън започна да говори за петгодишния си план и как виждал живота им в бъдеще. Докато Лизи се маеше около неособено ентузиазиранията си реакция към надеждите и мечтите му, Кърт Флин зае поста на програмен директор в радио „Старлайт“ и просто ей така всичко, което бе мислила, че обича у Саймън, сякаш избледня в съзнанието ѝ.

Четирийсет и две годишният Кърт беше динамичен и забавен, опасно забавен. Като че ли винаги знаеше какво се върти в главата ѝ и само с един от светкавичните си, интуитивни погледи неизменно успяваше да я разсмее до сълзи, обикновено в най-неподходящия момент. Чувството му за хумор режеше като бръснач и го поднасяше с равномерен манчестърски акцент, който в началото ѝ се струваше фалшив и ѝ звучеше като старовремска пародия на братята Галахър¹.

– Идвам от място, за което се обзалагам, че никога не си чувала, камо ли посещавала – беше ѝ отговорил, като го попита откъде е.

– За твое сведение познавам планетата Зог като собствената си длан – отвърна му шеговито тя.

– Ами Левъншулм? – попита Кърт. – Не. Така си и мислех. Признавам, не е от най-нашумелите туристически дестинации.

Тя веднага проучи Левъншулм в „Гугъл“ – все пак по цял ден се занимаваше с проучвания.

¹ Лиъм и Ноел Галахър – двама от основателите на английската рок група „Оейзис“ – бел. прев.

– Най-известни личности от Левъншулм – подхвърли му небрежно, когато на следващата сутрин пристигнаха едновременно на работа – архитектът Норман Фостър, актьорът Артър Лоу, комедиантката Берил Рийд и барабанистът на „Оейзис“.

Натискайки копчето на асансьора за студиото им на петия етаж, Кърт отвърна:

– Не съм чувал за тях.

– Дори за барабаниста на „Оейзис“?

– Особено за него – натърти той с безизразно лице.

Като останаха насаме в асансьора, се обърна с лице към нея.

– Впечатлен съм, че си си направила труда да ме проучиш. За всеки от колегите си ли го правиш?

Реално погледнато, не ѝ беше колега, а шеф и това, че не изтъкна позицията си, я накара да се усмихне.

– Винаги се старая да съм подготвена.

Той се засмя. Похотлив, неприличен смях, който отекна между огледалните стени на асансьора. Звукът ѝ хареса; хареса ѝ и това, че беше успяла да го разсмее.

– Май ще трябва да внимавам покрай теб – отбеляза Кърт, а когато вратите на асансьора се отвориха, сложи ръка на кръста ѝ и я побутна леко напред.

Допирът му я удари като електрически заряд – за пръв път изпитваше такова чувство. „*Лоша Лизи!*“, смъмри се същата вечер, докато вървеше към вкъщи, гузно изживявайки момента отново и отново.

Една вечер месец по-късно, макар и да знаеше, че е женен, тя прие да излезе на питие с него след работа. Съвсем наясно беше с какво се съгласява. Той също.

– Няма смисъл да се преструваме, че не изпитваме определени чувства един към друг – заяви безцеремонно Кърт.

Мисълта, че той споделяше чувствата ѝ я накара да повярва, че им е било писано да се съберат, че бракът му е просто класическият случай на обвързване с грешния човек поради грешни причини. Случваше се често, нали? Един на всеки три брака завършваше с развод.

Да признае на Саймън, че не го обича вече, беше едно от най-трудните изпитания в живота ѝ. Новината го съкруши, защото му дойде изневиделица. И за нея нещата се случваха неочаквано. Съвестта я подтикна да напусне апартамента, в който двамата живееха под наем от две години. Намери си малко жилище в Хакни, където Кърт щеше да прекарва малкото си свободно време с нея.

Първоначално цялата потайност около връзката им пораждаше у Лизи тръпка на вълнение, но не след дълго се превърна в бреме. Толкова ѝ се искаше да сподели с околните щастието от новата си любов. В крайна сметка реши, че единственият човек, с когото можеше да сподели, на чиято дискретност можеше да разчита, беше братът ѝ близък Люк. Той се смя от разкритието ѝ и я предупреди да внимава. Напълно типичен за брат ѝ съвет – не напразно му беше лепнала прякора Господин Предпазлив в детството им. Но сега, като се замислеше, разбираше, че е трябвало да се вслуша в думите му.

Когато връзката им излезе на бял свят и незабавно я уволниха, Кърт също рискуваше да загуби работата си, но понеже беше женен и имаше малко дете, както и солидна ипотека, собствениците на радиостанцията направиха компромис. Лизи трудно преглътна горчилката от несправедливото им отношение към нея. Кърт я уверяваше, че това е само дребна спънка, че когато нещата в радиото се поуталожат, ще говори със съпругата си и двамата отново ще бъдат заедно. В замяна на това я накара да му обещае, че няма да го търси, най-вече на работното му място.

– Имам нужда от тази работа – обясни ѝ. – Разбираш защо, нали? Не мога да си позволя повече рискове.

Само обещанието на Кърт ѝ даваше сили да продължи; даваше ѝ надеждата, че жестоката ситуация, в която беше попаднала, е временна. Той твърдеше най-тържествено, че веднага щом овладееше положението, както на работа, така и вкъщи, всичко ще се нареди само за месеци.

– Просто ще трябва да действаме по план – казваше ѝ. – Ще се опиташ ли заради мен, Лизи?

В прегръдките му се беше съгласила, но сега – цели две седмици от последната им среща – решимостта ѝ започваше да рухва. Изобщо не ѝ се действаше по план. Искаше си работата, искаше си апартамента, но най-много от всичко си искаше Кърт.

Тъкмо когато сълзи на гняв и безпомощност заплашиха да изригнат над самосъжалението ѝ, през отворения прозорец долетя грозното, влудяващо грачене на сврака, кацнала в короната на близката бяла бреза; огласи целия свят, сякаш ѝ се присмиваше. Но поне ѝ вдъхна силата да се пребори с напирещите сълзи и да отиде до прозореца, облягайки лакти на перваза. Провеси се в топлия, неподвижен юнски въздух и вдиша лимоновия аромат на кремавожълтата роза, която баща ѝ беше пусал да пълзи по задната стена на къщата. В бледосиньото небе двойка лястовици се спуснаха с акробатическа ловкост над рапицовата поляна в далечния край на градината. Ослепително жълтите цветове вече увяхваха; в началото на август щяха да приберат реколтата.

А тя къде щеше да е по това време? Замисли се. Обратно в Лондон, надяваше се, за да започне новия си живот с Кърт.